

Størsteparten af sine Bøger havde han solgt, ja selv de to Diamantknapper, han i sin Tid havde faaet af Jakobe, og som det havde været hans Agt ved Lejlighed at tilbagesende, havde han maattet forgribe sig paa og sælge for Spotpris. Nu skulde han om et Par Dage betale Lejen for sit Værelse, og han var desuden kommen i Gæld hos Opvarteren i den Beværtningshave, hvor han spiste.

Han havde paa det sidste ikke længer kunnet arbejde for Uro. Ogsaa den mangelfulde Ernæring havde udmattet ham. For første Gang i hans Liv var den røde Farve helt svunden fra hans Kinder. Hos sine Søkende viste han sig ikke i denne Tid. Han vidste godt selv, at han saae daarlig ud, og han frygtede deres Spørgsmaal om Aarsagen.

I sin Nød havde han vovet sig til et nyt Forsøg hos Etatsraad Erichsen men med nøjagtig samme Udbytte som forrige Gang: Etatsraaden var bleven syg paa Rejsen og ventedes først hjem efter Jul. Han maatte da nu forsøge det yderste Middel og henvende sig til en Pengeudlaaner, en Aagerkarl. Han gennemgik en Dag i Bladene de enslydende Bekendtgørelser med Smaatryk, hvormed disse Menneskevenner daglig bragte sig i Erindring, og han bestemte sig tilsidst for en Mand ved Navn Søndergaard, et Navn, der i hans Øre havde noget tillidvækkende ved sig, fordi der hjemme i hans Barndomsby havde boet en skikkelig gammel Kagekone, der hed saadan. Da han vidste, at man bedst traf den Slags Folk om Aftenen, naar det var bleven mørkt, ventede han til henimod Sekstiden og gik saa ind til Byen.

Hr. Søndergaard, der kaldte sig Ejendomskommissionær, boede i en af de stille Smaagader om-